

Den dolda historien om vers fyrtio – nummer trettiotvå

Hesekiel nummer tretton

Jeff Pippenger

2026-10-02

Varningsbudskapet i Hesekiels bok är ”tecknet på belägringen”. När belägringen började dog Hesekiels hustru, och Hesekiel fick befallning att inte sörja hennes död. Hennes död, tillsammans med att han inte sörjde den, symboliserade belägringen och den annalkande förstörelsen av Jerusalem. Hans handlingar och hennes död utgör ett varningstecken och förebildar ett framtida varningstecken som framställdes av Jesus som ”förödelsens styggelse”.

När ni därför får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå på helig plats — den som läser må förstå —. Matteus 24:15.

När de romerska fälttecknen ställdes upp inom templets område, skulle de kristna i Jerusalem fly staden. De två vittnena till tecknet på Jerusalems förstörelse understryker allvaret i att känna igen ”tecknet” innan belägringen, och inspirationen identifierar vidare att dessa två vittnen finner sin ”mer direkta tillämpning” i de sista dagarna. Med hänvisning till Kristi varning om Jerusalems förstörelse i samband med att Hesekiel och Johannes befann sig i en tempelsyn skrev syster White:

”Även om dessa profetior fick en partiell uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har de en mer direkt tillämpning på de sista dagarna.

”Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Profetian går snabbt i uppfyllelse. Herren står för dörren. Snart skall en tid av överväldigande intresse för alla levande öppna sig inför oss. Det förgångnas stridsfrågor skall åter väckas till liv; nya stridsfrågor skall uppstå. De scener som skall utspelas i vår värld har man ännu inte ens drömt om.” Testimonies, band 5, s. 753.

I kapitel fyra fick Hesekiel befallning att gestalta en liknelse som betonade ”tecknet på belägringen”. Hesekiel gestaltade en liknelse fem gånger i sin bok, vilket hans bröder vägrade att se. Hesekiel talade fem gånger till sina bröder, och de vägrade att höra. Hans gestaltade liknelser och budskap åskådliggör en femfaldig klass av fåvitska jungfrur som vägrar att ta emot den ökning av ”kunskap” som är förknippad med hans liknelser och ord. Dessa ord och liknelser var direkt förbundna med Jerusalems förstörelse, vilken har en ”mer direkt tillämpning på de sista dagarna”.

Du, människobarn, tag dig också en tegelplatta och lägg den framför dig, och avbilda på den staden, Jerusalem. Och belägra den, och bygg ett belägringsverk mot den, och kasta upp en vall mot den; slå också läger mot den och ställ murbräckor mot den runt omkring. Tag vidare åt dig en järnpanna och ställ den såsom en järnmur mellan dig och staden; och vänd ditt ansikte mot den, så skall den vara belägrad, och du skall belägra den. Detta skall vara ett tecken för Israels hus.

Lägg dig också på din vänstra sida och lägg Israels hus missgärning på den; efter det antal dagar som du ligger så skall du bära deras missgärning. Ty jag har lagt deras missgärnings år på dig efter dagarnas antal, trehundra nittio dagar; så skall du bära Israels hus missgärning. Och när du har fullgjort dessa, lägg dig åter på din högra sida, och du skall bära Juda hus missgärning i fyrtio dagar: jag har bestämt dig en dag för varje år. Därför skall du vända ditt ansikte mot Jerusalems belägring, och din arm skall vara blottad, och du skall profetera mot det. Och se, jag skall lägga band på dig, så att du inte kan vända dig från den ena sidan till den andra, förrän du har fullbordat din belägrings dagar. Hesekiel 4:1–8.

Tecken

Ordet ”tecken” förekommer nio gånger i Hesekiels bok. I kapitel fyra är belägringen av Jerusalem ”tecknet” för Israels hus. I kapitel tolv är Hesekiel åter ett ”tecken” som utvisar Jerusalems belägring och förstörelse.

Människobarn, du bor mitt i ett upproriskt hus, som har ögon att se med men inte ser, och öron att höra med men inte hör; ty de är ett upproriskt hus. Därför, du människobarn, gör i ordning ditt bohag för bortflyttning och flytta bort om dagen inför deras ögon; du skall flytta från din plats till en annan plats inför deras ögon: kanske skall de besinna sig, fastän de är ett upproriskt hus. Sedan skall du om dagen bära ut ditt bohag inför deras ögon, såsom bohag för bortflyttning; och om aftonen skall du gå ut inför deras ögon, såsom de som går ut i fångenskap. Bryt dig igenom muren inför deras ögon och bär ut det därigenom. Inför deras ögon skall du lägga det på dina axlar och bära ut det i skymningen; du skall skyla ditt ansikte, så att du inte ser marken; ty jag har satt dig till ett tecken för Israels hus. Hesekiel 12:2–6.

När det upproriska huset såg den iscensatta liknelsen, förstod de inte vad den betydde, och därför bad de Hesekiel att förklara den.

Människobarn, har inte Israels hus, det upproriska huset, sagt till dig: Vad gör du? Säg till dem: Så säger Herren Gud: Detta budskap gäller fursten i Jerusalem och hela Israels hus som är ibland dem. Säg: Jag är ert tecken; såsom jag har gjort, så skall det göras med dem: de skall föras bort och gå i fångenskap. Hesekiel 12:9–11.

Belägringen av Jerusalem är ett tecken för Guds folk i de yttersta dagarna.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profetior gäller för oss. ’Och allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev upptecknat till varning för oss, till vilka tidernas slut har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er i den Helige Ande, sänd från himlen; detta längtar änglarna efter att få blicka in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanbundet sina skatter för denna sista generation. Alla Gamla testamentets stora händelser och högtidliga skeenden har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Denna samma dag

Hesekiel är i det åskådliggjorda liknelsedramat om ”Jerusalems belägring och förstörelse” ett tecken för Guds folk i de yttersta dagarna.

Åter, i det nionde året, i tionde månaden, på tionde dagen i månaden, kom Herrens ord till mig och sade: Du människobarn, skriv upp namnet på denna dag, just på denna dag: Babylons kung drog ut mot Jerusalem just på denna dag.

Och frambär en liknelse för det upproriska huset och säg till dem: Så säger Herren Gud: Sätt på en gryta, sätt på den, och håll också vatten i den. Lagg styckena i den, varje gott stycke, låret och skuldran; fyll den med de utvalda benen. Tag det utvalda ur hjorden, och lägg också benen under den, och låt den koka väl, och låt benen däri sjuda. Därför säger Herren Gud så: Ve den blodiga staden, den gryta vari dess orenhet är, och vars orenhet inte har gått ut ur den! Tag ut ur den stycke efter stycke; låt ingen lott falla på den. Ty hennes blod är mitt i henne; hon lade det på en kal klippa; hon göt det inte på marken för att täcka det med stoft; för att framkalla vrede till hämnd har jag lagt hennes blod på en kal klippa, så att det inte skulle bli övertäckt.

Därför säger Herren Gud så: Ve över blodstaden! Också jag skall göra vedhögen för elden stor. Lagg på ved, tänd elden, koka köttet väl och krydda det rikligt, och låt benen brännas. Sätt sedan grytan tom på dess glöd, så att dess koppar blir het och glödande, och så att dess orenhet må smältas i den, så att dess slagg må förtäras. Hon har tröttat ut sig med lögner, men hennes myckna slagg gick inte ut ur henne; hennes slagg skall vara i elden. I din orenhet finns skamlöshet; därför att jag ville rena dig, men du blev inte renad, skall du inte mer renas från din orenhet, förrän jag har låtit min vrede få ro över dig. Jag, Herren, har talat det: det skall ske, och jag skall göra det; jag skall inte gå tillbaka, inte heller skall jag skona, inte heller skall jag ångra mig; efter dina vägar och efter dina gärningar skall de döma dig, säger Herren Gud.

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, se, jag tar ifrån dig dina ögons lust med ett enda slag; men du skall varken sörja eller gråta, och inga tårar skall rinna ned. Sucka stilla, håll ingen dödsklagan; bind din huvudbonad om dig och sätt dina skor på dina fötter, och övertäck inte dina läppar, och ät inte människors bröd. Så talade jag till folket på morgonen; och om aftonen dog min hustru; och jag gjorde på morgonen såsom jag hade blivit befalld. Då sade folket till mig: Vill du inte säga oss vad detta betyder för oss, att du handlar så?

Då svarade jag dem: Herrens ord kom till mig; han sade: Tala till Israels hus: Så säger Herren Gud: Se, jag skall vanhelga min helgedom, er styrkas härlighet, era ögons lust och det som er själ ömmar för; och era söner och era döttrar, som ni har lämnat kvar, skall falla för svärd. Och ni skall göra såsom jag har gjort: ni skall inte skylla era läppar och inte äta människors bröd. Och era huvudbindlar skall vara på era huvuden och era skor på era fötter; ni skall inte sörja och inte gråta, utan ni skall försmäkta i era missgärningar och sucka med varandra. Så skall Hesekiel vara ett tecken för er: alldeles såsom han har gjort skall ni göra; och när detta sker, skall ni inse att jag är Herren Gud. Hesekiel 24:1–24.

Hesekiel är ett tecken som identifierar den inledande belägringen och den slutliga förstörelsen av Jerusalem, och därefter fångenskapen för medlemmarna i den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan.

”När Kristus blickade ned från Olivbergets höjd, såg han detta tillstånd råda i varje församling. Varningarna riktas till alla som följer i fotspåren av Jerusalems folk, som hade så stort ljus. Detta folk står inför oss som en varning. Genom att förkasta Guds varningar i denna vår tid upprepar människor Jerusalems synd. Herren ser det som den mänskliga redskapen inte ser och inte vill se—utfallet av allt mänskligt planerande i Battle Creek. Han har gjort allt som en Gud kunnat göra. Han har låtit ljus blixtra inför folkets ögon, så att deras synder inte skulle nå den gräns där omvändelse inte längre kan kännas. Men genom en lång process av avfall från rätta och rättfärdiga principer har människor försatt sig därhän att ljus och sanning, rättvisa och barmhärtighet, inte urskiljs. Detta handlingssätt har blivit en del av deras själva natur.”
Testimonies, volym 8, 68.

Två vittnen om Alfa och Omega

Hesekiel hade på övernaturligt sätt gjorts stum, och han fick veta att när Jerusalem föll, skulle han åter kunna tala, och att han då skulle vara ett ”tecken”. Att Hesekiel inte sörjde sin hustrus död utgjorde alfatecknet vid belägringens början, och att Hesekiels mun öppnades när Jerusalem föll var omegatecknet. Belägringen fram till förödelsen utmärks av ett tecken i början och i slutet. Inom samma framställning återges ett andra vittnesbörd om ett alfa- och omegatecken, där döden av ”det som Hesekiels ögon begärde” utgör alfa, och döden av folkets ”ögonens begär” är periodens omegatecken. Perioden om ett och ett halvt år bär två vittnesbörd om ett alfa och ett omega. Hesekiels hustrus död representerade fångenskapen och nedtrampandet av härskarans, och Jerusalems omegadöd representerade nedtrampandet av helgedomen.

Så skall Hesekiel vara ett tecken för er: allt vad han har gjort, det skall ni göra; och när detta sker, skall ni inse att jag är Herren Gud. Och du, människobarn, skall det inte ske på den dag då jag tar ifrån dem deras styrka, deras härlighets glädje, deras ögons lust och det som deras själ är fäst vid, deras söner och deras döttrar, att den som undkommer på den dagen skall komma till dig för att låta dig höra det med dina öron? På den dagen skall din mun öppnas för honom som har undkommit, och du skall tala och inte längre vara stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de skall inse att jag är Herren. Hesekiel 24:24–27.

Sex dödar

Hesekiels hustrus död markerar början på belägringen och Jerusalems död, som profetiskt är Kristi brud, och illustrerar den snart kommande söndagslagen, vilken föregås av en period som representeras av belägringen. Belägringens period och förstörelsen är två åtskilda, om än direkt förbundna, vägmärken. Belägringen är en tidsperiod, och förstörelsen är en tidpunkt. Förstörelsen är söndagslagen, som föregås av perioden då vilddjurets bild formas. Perioden med vilddjurets bild avslutas med vilddjurets märke. När Jesus i Matteus tjugofyra angav tecknet på Jerusalems förstörelse, hänvisade Han också till Noas dagar.

Men såsom Noas dagar var, så skall också Människosonens tillkommelse vara. Ty såsom de under dagarna före floden åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och ingenting visste förrän floden kom och ryckte bort dem alla, så skall också Människosonens tillkommelse vara. Matteus 24:37–39.

På Noas dagar stängdes nådatidens dörr, vilket därmed förebildade den snart kommande söndagslagen, som också förebildas av dörrens stängning den 22 oktober 1844. Tiden från lägermötet i Exeter den 12–17 augusti 1844 representerar en profetisk period som leder fram till en stängd dörr.

På Noas tid representerade Noa den tredje ängeln, och den tredje ängeln anlände till den stängda dörren den 22 oktober 1844. På Noas tid, vilken enligt Jesus skulle vara såsom ”Människosonens ankomst”, ledde de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton fram till den stängda dörren. William Miller representerade den första ängels budskap och förebildades av Enok på Noas tid. Judas identifierar Enoks budskap som en parallell till Millers budskap.

Och även Enok, den sjunde från Adam, profeterade om dessa och sade: Se, Herren kommer med sina heliga i tiotusental för att hålla dom över alla och överbevisa alla de ogudaktiga bland dem om alla deras ogudaktiga gärningar, som de i sin ogudaktighet har begått, och om alla de hårda ord som ogudaktiga syndare har talat mot honom. Judas 1:14, 15.

Millers första ängels budskap förkunnade ”domen”, sådan den förebildades i Enoks budskap. Enoks början markeras av att han var den ”sjunde från Adam”. Millers budskap började och slutade med ankomsten av de ”sju tiderna” över det norra riket, och fyrtiosex år senare anlände den tredje ängeln den 22 oktober 1844, när de ”sju tiderna” över det södra riket hade uppfyllts. Både Enok och Miller, som var budbärare för domens stund, började med att talet sju identifierades. Den period som började med Enok, den sjunde, slutade med sju dagar då djuren gick in i arken, till dess att dörren övernaturligt stängdes. Jesus illustrerar alltid slutet med början.

Enok födde Metusela, som i sin tur födde Lamek. Lamek och Metusela representerar den andre ängels budskap och även midnattsropets budskap. Midnattsropet fortskred fram till den stängda dörren och representeras därför av Metusela, som dog det år då floden kom. Lamek representerade den andre ängels budskap, och Lamek dog fem år före floden. De fem åren från Lameks död till Metuselas död, då dörren stängdes, förebildade Hesekiels bruds död, vilken markerade början på den period som ledde till Kristi bruds död, representerad av Metusela.

Enok förebildade den första ängeln som anlände år 1798, Lamek förebildade den andra ängeln som anlände den 19 april 1844, och Metusela förebildade midnattsropet från Exeter fram till den stängda dörren den 22 oktober 1844, vilket förebildades av Noa. De fem åren från Lemeks död till Metuselas död förebildade det ett och ett halvt år som sträckte sig från 587 f.Kr. till 586 f.Kr. Dessa fem år från Lamek till Metusela förebildar fem år från 1448 till 1453.

Den 31 oktober 1448 dog Johannes Palaiologos, och hans bror, Konstantin den elfte (den siste Konstantin), sökte tillstånd från den islamiska turkiska makten att bestiga östra Roms tron. Hans underkastelse den 27 juli 1299 uppfyllde de andra ett hundra femtio åren i Uppenbarelseboken nio, framställda i vers tio. Fem år efter Johannes Palaiologos död dog hans bror Konstantin den elfte på Konstantinopels murar, när Mehmed II erövrade det bysantinska riket i östra Rom. Mehmed är den turkiska formen av Mohammed, så att den förste Mohammeds död år 632, som inledde den första profetian om ett hundra femtio år i Uppenbarelseboken nio (återgiven i vers fem), och som slutade med den siste Konstantins död genom ”Mohammed den andres” hand åtta hundra tjugoen år

senare. Fem år före sin död hade Mohammed förutsagt Roms undergång, och den fullbordades av turken vid namn Mohammed den andre.

Konstantin den siste, den elfte, dog i slaget om Konstantinopel och identifierade därmed de fem åren från hans broder Johannes' död till hans egen död. Dessa fem år förebildades av de fem åren från sonen Lameks död till fadern Metusalems död, fem år senare, då dörren stängdes om arken. Således förebildades Hesekiels bruds död av Lameks död, och tillsammans bär de vittnesbörd om Johannes Palaiologos' död år 1448. Metusalems efterföljande död svarar mot Kristi bruds död och Jerusalems förstörelse år 586 f.Kr., och tillsammans svarar de mot Konstantin den elftes död.

De tre vittnena till en profetisk period som börjar och slutar med en död, illustrerar perioden för vilddjurets bils formande, vilken avslutas med vilddjurets märke, och den sammanfaller med förkunnelsen av midnattsropet i den milleritiska historien och formandet av vilddjurets bild som avslutas med vilddjurets märke i vår nuvarande historia. När vilddjurets märke fullbordas vid den snart ankommande söndagslagen, inträder det profetiska "talandet" i överensstämmelse med att Hesekiel kunde "tala" av egen vilja när Jerusalem förstördes.

Att tala

Vid söndagslagen, som förebildas av Jerusalems förstörelse, kännetecknas Förenta staternas profetiska tal genom att den falske profeten talar såsom en drake.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn likt ett lamm, och det talade såsom en drake. Uppenbarelseboken 13:11.

Vid söndagslagen slår Bileam sin åsna för tredje gången, och då talar åsnan.

Och Herren öppnade åsninnans mun, och hon sade till Bileam: Vad har jag gjort dig, eftersom du har slagit mig dessa tre gånger? Och Bileam sade till åsninnan: Därför att du har drivit gäck med mig; om jag hade haft ett svärd i min hand, skulle jag nu ha dödat dig. Då sade åsninnan till Bileam: Är inte jag din åsninna, som du har ridit på alltsedan jag blev din intill denna dag? Har jag någonsin brukat göra så mot dig? Och han sade: Nej. 4 Moseboken 22:28–30.

Den falske profeten talar vid söndagslagen, och islam talar också vid söndagslagen. Båda är profetiskt sett falska profeter. Vid söndagslagen talar Habackuks "syn", som dröjde.

Ty synen gäller ännu en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:3.

Habackuk är den sanne profeten som talar i kontrast till de falska profeterna. Habackuks "syn" talar genom den tidigare stumme Hesekiels mun, vars mun sedan öppnas. Löftet att vara Guds mun gavs åt Jeremia.

Varför är min smärta ständig, och mitt sår obotligt, så att det vägrar att helas? Skall du då för mig vara såsom en lögnare, såsom vatten som sviker? Därför säger Herren så: Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer ut det dyrbara från det ovärdiga, skall du vara såsom min mun. Låt dem vända tillbaka till dig;

men vänd du inte tillbaka till dem. Jeremia 15:18, 19.

Vid söndagslagen upphörde Sakarias nio månaders stumhet när han talade och bekräftade att hans sons namn skulle vara Johannes. Sakarias representerade ledarskap som inte trodde den tredje ängelns ord, och Johannes representerade Elia-rörelsen, den församling som skulle bereda vägen för Kristi andra ankomst.

Och Sakarias sade till ängeln: Hur skall jag veta detta? Ty jag är en gammal man, och min hustru är långt framskriden i åren. Och ängeln svarade och sade till honom: Jag är Gabriel, som står inför Gud; och jag är sänd att tala till dig och förkunna för dig detta glada budskap. Och se, du skall bli stum och inte kunna tala ända till den dag då detta sker, därför att du inte trodde mina ord, vilka skall fullbordas i sin tid.

Och folket väntade på Sakarias och förundrade sig över att han dröjde så länge i templet. Och när han kom ut, kunde han inte tala till dem; och de förstod att han hade sett en syn i templet, ty han gjorde tecken åt dem och förblev stum. Lukas 1:18–22.

Sakarias tillhörde den åttonde prästavdelningen.

På Herodes', Judéens konungs, tid levde en präst vid namn Sakarias, av Abias avdelning; och hans hustru var av Arons döttrar, och hennes namn var Elisabet. Och de var båda rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffligt i alla Herrens bud och stadgar. Och de hade inga barn, därför att Elisabet var ofruktbar, och de var båda nu till åren komna. Och det skedde, medan han fullgjorde prästämbetet inför Gud i den ordning som gällde för hans avdelning, att lotten enligt prästämbetets sedvänja föll på honom att tända rökelsen, när han gick in i Herrens tempel. Och allt folket stod utanför och bad vid rökelsens stund. Lukas 1:5–10.

Alla profeterna representerar de yttersta dagarna, och Sakarias gick in i templet, liksom Hesekiel. Han tillhörde den åttonde prästavdelningen, vilket utgör en symbol för de åtta själarna i Noas ark som gick från den gamla till den nya världen. Både han och hans hustru var ostraffliga, men Sakarias skulle komma att tvivla på Gabriels ord. Milleritrörelsen började som filadelfier (ostraffliga) men övergick till laodicéer år 1856. I de yttersta dagarna är ängelns budskap den tredje ängelns budskap, och Gabriels budskap till Sakarias representerar den tredje ängelns budskap och även Elias budskap, såsom det representeras av Johannes Döparen.

Och en Herrens ängel visade sig för honom, stående på högra sidan om rökelsealtaret. När Sakarias såg honom, blev han förskräckt, och fruktan föll över honom. Men ängeln sade till honom: Frukta inte, Sakarias, ty din bön har blivit hörd; och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och du skall ge honom namnet Johannes. Och du skall få glädje och fröjd, och många skall glädja sig över hans födelse. Ty han skall vara stor inför Herren, och vin och starka drycker skall han inte dricka; och han skall bli uppfylld av den helige Ande redan från moderlivet. Och många av Israels barn skall han omvända till Herren, deras Gud. Och han skall gå framför honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och de olydiga till de rättfärdigas visdom, för att skaffa åt Herren ett folk som är berett. Och Sakarias sade till ängeln: Hur skall jag få veta detta? Ty jag är en gammal man, och min hustru är kommen till hög ålder. Och ängeln svarade och sade till honom: Jag är Gabriel, som står inför

Gud; och jag är sänd för att tala till dig och förkunna för dig detta glada budskap. Lukas 1:11–19.

Sakarias tvivlade på att budskapet om den kommande Elia skulle gå i uppfyllelse.

Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse. Malaki 4:5, 6.

Syster White identifierar, i sammanhanget av Hesekiels besegling i kapitel nio, varför ledarskapet i den laodikeiska Sjundedagsadventistkyrkan förebildades genom Sakarias otro.

”Den grupp som inte känner sorg över sitt eget andliga förfall och inte sörjer över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina budbärare, männen med slaktvapen i sina händer, denna befallning: ’Gån efter honom genom staden och slån: låt ert öga inte skona, och hav inte heller förbarmande: döden given åt gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man på vilken märket är; och börja vid Min helgedom. Då började de med de äldste som var framför huset.’”

”Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första att känna slaget av Guds vrede. De gamla männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit det förtroende som anförtratts dem. De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss underverk och den tydliga uppenbarelsen av Guds makt såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är ’fred och trygghet’ ropet från män som aldrig mer skall höja sin röst som en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar, som inte ville skälla, är de som får känna den rättfärdiga hämnden från en förorättad Gud. Män, unga kvinnor och små barn förgås alla tillsammans.” Testimonies, band 5, s. 211.

Sakarias tvivlade på den tredje ängels budskap, vilket är Eliasbudskapet som upprepar Johannes döparens historia såväl som William Millers historia.

Fem månader

Elisabet höll sin graviditet dold i fem månader.

Och efter dessa dagar blev hans hustru Elisabet havande och höll sig undan i fem månader och sade: Så har Herren gjort med mig i de dagar då han såg till mig för att ta bort min vanära bland människorna. Och i sju månader blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en stad i Galileen, som hette Nasaret. Lukas 1:24–26.

Sakarias tillhörde prästernas åttonde avdelning, i överensstämmelse med omskärelsen av hans son Johannes på den åttonde dagen, då Sakarias åter skulle tala. Han och hans son Johannes representerar de åtta själar som var på Noas ark, vilka var dolda undan den död som flodvattnen medförde under fem månader, eller etthundrafemtio dagar. De etthundrafemtio dagarna av

havandeskapet och flodvattnen överensstämmer med de två perioderna om fem månader i Uppenbarelseboken nio.

Sakarias och hans son Johannes representerar också när den sjunde församlingen, Laodicea, övergår till den åttonde församlingen, Filadelfia. Från Sakarias tjänstgöring under den åttonde tjänsteordningen till hans son Johannes omskärelse på den åttonde dagen representerar en profetisk period, där talet åtta anger början och slutet. Inom denna profetiska period finns en period om fem månader som representerar en tid av doldhet.

Profetians ”talande” identifierar den snart annalkande söndagslagen, så Sakarias talar vid söndagslagen, när hans son beseglas, såsom detta framställs genom omskärelsens handling. I den historien, före söndagslagen då Sakarias talar, vid slutet av fem månader, i den sjätte månaden, besöker Maria Elisabet, och den Helige Ande smörjer Elisabet, som såsom kvinna representerar smörjelsen av Guds församling fyra månader i förväg inför den snart annalkande söndagslagen.

Och Maria stod upp i de dagarna och gick med hast till bergsbygden, till en stad i Juda; och hon gick in i Sakarias hus och hälsade Elisabet. Och det skedde, när Elisabet hörde Marias hälsning, att barnet spratt till i hennes liv; och Elisabet blev uppfylld av den Helige Ande. Och hon ropade med hög röst och sade: Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt. Och varifrån kommer detta mig till del, att min Herres moder kommer till mig? Ty se, så snart ljudet av din hälsning nådde mina öron, spratt barnet till i mitt liv av glädje. Och salig är hon som trodde, ty det skall fullbordas som blev henne sagt från Herren. Lukas 1:39–45.

Efter fem månaders slut talade Elisabet till Maria ”med hög röst” och prisade Marias tro på Gabriels budskap, vilket i de sista dagarna är den tredje ängelns budskap. Elisabets man Sakarias hade inte trott, men inte heller Maria. Maria hörde Gabriels budskap fem månader efter Sakarias, så hennes tro på den tredje ängeln markeras som kommande efter det att det dolda budskapet om fem månader hade uppenbarats. Det dolda budskapet om fem månader i de sista dagarna är de första fem månaderna i Uppenbarelseboken nio, vers fem. Maria representerar församlingen i de sista dagarna som tar emot den tredje ängelns budskap, vilket innefattar en särskild avförsegling av fem månader strax innan talet om den snart kommande söndagslagen infaller ungefär fyra månader senare.

Vid hållpunkterna för Marias besök förbinds den första och den andra ängelns rörelse, representerad av Sakarias och Elisabet, med den tredje ängelns rörelse, representerad av Maria och Josef. Sakarias representerar en ämbetsman från en kyrka som inte trodde den tredje ängelns budskap, och Josef, snickaren, representerar en rörelse som kännetecknas av självbärande arbete. Adventismen slutar såsom den började, och den började som en rörelse, inte som en organiserad kyrkostruktur. De etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse, representerad av Josef, Maria och Kristus, är direkta släktingar till den milleritiska rörelsen, representerad av Sakarias, Elisabet och Johannes, och otroheten år 1863 representeras av Sakarias. År 1863 representerar otrohet mot den första och den andra ängelns budskap, och den tredje ängelns rörelse representerar Marias tro.

”Änglar sändes för att bistå den mäktige ängeln från himlen, och jag hörde röster som tycktes ljuda överallt: 'Gå ut ur henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar.' Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet och förenade sig med det, på samma sätt som midnattsropet förenade sig med den andre ängels budskap år 1844. Guds härlighet vilade över de tålmodiga, väntande heliga, och de frambar utan fruktan den sista högtidliga varningen, förkunnade Babylons fall och uppmanade Guds folk att gå ut ur henne, så att de skulle undkomma hennes fruktansvärda dom.” Early Writings, 277.

Sammanslutningen av två budskap framställs genom att Maria besöker Elisabet, och den tidpunkten inträffade när de fördolda fem månaderna uppenbaras. Denna punkt är där två profetior förenas och förkunnas tillsammans. Den ena förkunnades av Elisabet och den andra av Maria. Sammanslutningen av två budskap identifierar när midnattsropet förenas med den andre ängels budskap, och detta ägde rum i den milleritiska historien vid lägermötet i Exeter.

Sedan Elisabeth och därefter Maria hade framfört sina proklamationer, ”stannade Maria hos henne omkring tre månader och återvände sedan till sitt eget hem.” Lukas 1:56. Den sextiosex dagar långa perioden från Exeter till den 22 oktober 1844 framställs genom dessa fyra månader, vilka avslutades vid den snart antågande söndagslagen, när Zacharias talade. De fyra månaderna representerar perioden för förkunnelsen av budskapet om midnattsropet, vilket kommer efter budskapet om de fem dolda månaderna.

De två budskapen i den milleritiska historien var den förste och den andre ängeln, och den förste ängels budskap fick kraft genom uppfyllelsen av en tidsprofetia som började med en period av fem månader, vilken delvis var fördold till dess uppfyllelse tio dagar före den 11 augusti 1840, såsom framställd av Josiah Litch. Den andre ängels budskaps kraftgivande bestod i rättelsen av den felaktiga förutsägelsen för 1843, vilken ägde rum vid lägermötet i Exeter, såsom framställd av Samuel Snow.

Förkunnelsen av det dubbla budskapet i midnattsropet framställs som en kort tidsperiod innan dörren stängdes, vilken i berättelsen om Noa öppnade en fem månader lång period som avslutades med att arken vilade på berget Ararat. Tidsperioden för förkunnelsen av midnattsropet kommer efter öppnandet av de fördolda fem månaderna, vilket inträffade tio dagar före den 11 augusti 1840, och den kom också efter att Herren tog bort sin hand från de symboler som Han hade täckt över på 1843 års karta. De tio dagarna från den 1 till den 11 augusti motsvarar de sextiosex dagarna från Exeter till den 22 oktober 1844, och det dubbla vittnesbördet identifierar öppnandet av fem fördolda månader, åtföljt av rättelsen av den felaktiga förkunnelse som frambringade den första besvikelsen, och detta inträffar när Maria möter och hälsar Elisabet i den sjätte månaden.

Vid söndagslagen talar Förenta staterna såsom en drake, Islams åsna talar, och Habackuks syn talar genom Jeremias, Sakarjas och Hesekiels mun. Vid söndagslagen är Hesekiel ett tecken och representerar därmed den baner som upplyfts vid söndagslagen. Två av de nio förekomsterna av ordet ”tecken” i Hesekiel identifierar ”sabbaterna” såsom tecknet på helgelsen, vilket representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet.

Men jag handlade för mitt namns skull, så att det inte skulle vanhelgas inför hednafolken, bland vilka de var, inför vilkas ögon jag hade gjort mig känd för dem genom att föra dem ut ur Egyptens land. Därför lät jag dem dra ut ur Egyptens land och förde dem in i öknen. Och jag gav dem mina stadgar och kungjorde för dem mina domar, genom vilka en människa skall leva, om hon gör efter dem.

Dessutom gav jag dem mina sabbater till ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle veta att jag är Herren som helgar dem. Men Israels hus gjorde uppror mot mig i öknen: de vandrade inte efter mina stadgar, och mina domar föraktade de, vilka, om en människa gör efter dem, hon skall leva genom dem; och mina sabbater vanhelgade de svårt. Då sade jag att jag skulle utgjuta min vrede över dem i öknen för att förgöra dem. Men jag handlade för mitt namns skull, så att det inte skulle bli vanhelgat inför hednafolken, inför vilkas ögon jag hade fört dem ut. Likväl lyfte jag också min hand mot dem i öknen och svor att jag inte skulle föra dem in i det land som jag hade gett dem, ett land som flyter av mjölk och honung, det härligaste av alla länder; därför att de föraktade mina domar och inte vandrade efter mina stadgar, utan vanhelgade mina sabbater; ty deras hjärta följde efter deras avgudar. Men mitt öga skonade dem, så att jag inte fördärvade dem, och jag gjorde inte slut på dem i öknen. Men jag sade till deras barn i öknen: Vandra inte efter era fäders stadgar och håll inte deras domar och orena er inte med deras avgudar. Jag är Herren er Gud; vandra efter mina stadgar och håll mina domar och gör efter dem; och helga mina sabbater; och de skall vara ett tecken mellan mig och er, för att ni skall veta att jag är Herren er Gud. Hesekiel 20:9–20.

Hesekiel representerar baneret för de hundra fyrtiofyra tusen, och tecknet på gudomligheten förenad med mänskligheten är Herrens ”sabbater”. Hesekiel är tecknet vid belägringens början, och han är tecknet vid Jerusalems förstörelse, när han upphöjs såsom ett baner. Vid belägringens början är också de som vägrar att se och höra, de som vanhelgar hans ”sabbater”, ett tecken.

Därefter kom några av Israels äldste till mig och satte sig ned framför mig. Och Herrens ord kom till mig; han sade: Människobarn, dessa män har rest upp sina avgudar i sina hjärtan och ställt sin missgärnings stötesten framför sitt ansikte. Skulle jag då alls låta mig rådfrågas av dem? Tala därför till dem och säg till dem: Så säger Herren Gud: Var och en av Israels hus som reser upp sina avgudar i sitt hjärta och ställer sin missgärnings stötesten framför sitt ansikte och sedan kommer till profeten, honom skall jag, Herren, svara efter hans många avgudar, för att jag må gripa Israels hus i deras eget hjärta, eftersom de alla har kommit bort från mig genom sina avgudar.

Säg därför till Israels hus: Så säger Herren Gud: Omvänd er och vänd er bort från era avgudar, och vänd era ansikten bort från alla era styggelser. Ty var och en av Israels hus, eller av främlingen som bor som främling i Israel, som skiljer sig från mig och sätter upp sina avgudar i sitt hjärta och ställer sin missgärnings stötesten framför sitt ansikte och sedan kommer till en profet för att fråga honom om mig, honom skall jag, Herren, själv svara. Och jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och göra honom till ett tecken och ett ordspråk, och jag skall utrota honom ur mitt folks mitt; och ni skall inse att jag är Herren. Och om profeten blir bedragen när han har talat ett ord, så har jag, Herren, bedragit den profeten, och jag skall räcka ut min hand mot honom och förgöra honom ur mitt folk Israels mitt. Och de skall bära sin

missgärnings straff: profetens straff skall vara detsamma som straffet för den som söker honom; för att Israels hus inte mer skall fara vilse från mig och inte mer orena sig med alla sina överträdelser, utan för att de skall vara mitt folk och jag vara deras Gud, säger Herren Gud. Hesekiel 14:1–11.

I Nashville skall de inom den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan som inte trodde såsom Sakarias, som hade ”intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss mirakler och den tydliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar”, sådan den framställdes genom 1840 till 1844, konfronteras av dem utanför adventismen med frågan varför de underlät att ge varning. De blir ”tecknet” på det falska budskapet om fred och trygghet, vilket utmärker skilsmässan mellan de visa och de oförståndiga, såsom den framställs genom de två motsatta tälten vid lägermötet i Exeter. De bär ett ”tecken” på avgudadyrkan och uppror, medan Hesekiel bär det sanna profetiska varningsbudskapet. Vid slutet av belägringen, när Jerusalem förstörs, vilket representerar söndagslagen, är upprorets tecken vilddjurets märke och lydnadens tecken är Guds sigill.

Nådatiden är helt avslutad för adventismen vid söndagslagen, och där finns ett tecken på de rättfärdiga och de ogudaktiga som där blir märkta. Nådatidens avslutning vid den snart kommande söndagslagen är en förebild till nådatidens avslutning när Mikael träder upp, och där representeras tecknet på de många människornas död av Gog och Magog.

Och de som drar genom landet skall, när någon ser ett människoben, då resa ett tecken vid det, till dess att gravgrävorna har begravt det i Hamon-Gogs dal. Och också stadens namn skall vara Hamona. Så skall de rena landet. Hesekiel 39:15, 16.

Förbundets tecken identifieras i Hesekiels trettiosjunde kapitel, där dalen med de döda benen bringas till liv och de två stavarna fogas samman. Benen bringas till liv genom ett islams budskap, framställt som de fyra vindarna, och är därmed en förebild för den 11 augusti 1840. De två stavarna förenas till en, och representerar därmed sammanfogandet av den andre ängelns budskap med midnattsropets budskap. Benen är den förste ängelns bemyndigande och de två stavarna är den andre ängelns bemyndigande. Därefter är Guds folk Hans utvalda förbundsfolk i de sista dagarna, representerade av Johannes såsom etthundrafyrtiofyra tusen.

Därtill skall jag sluta ett fridens förbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall låta dem bo där och föröka dem, och jag skall sätta min helgedom mitt ibland dem för evig tid. Mitt tabernakel skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och hednafolken skall inse att jag, Herren, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evig tid. Hesekiel 37:26–28.

Föreningen av gudomlighet och mänsklighet framställs på olika sätt i Guds Ord, och en sådan illustration är när ”själens borg”, som är belägen i en människas högre natur, är förbunden med Guds helgedoms borg. När den himmelska tronsalen, som representerar Guds borg, förenas med borgen i en människas högre natur, blir Guds folk ”helgade”, och han bor ”mitt ibland dem för evig tid”.

Efter kapitel trettiosju framlägger Hesekiel kapitel trettioåtta och trettionio, där han behandlar Gog och Magog som symboler för mänsklighetens sammanslutning utanför Guds utvalda förbundsfolk.

I kapitel fyrtio framställs förbundsfolket i kapitel trettiosju som ett tempel som fyller hela jorden. Kapitlen trettioåtta till fyrtio representerar Guds förbundsfolks uppresning i de sista dagarna, såsom detta framställs genom talen 38 och 40.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.